

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: **M. a.s., P.**, IČO: X., zastúpený: JUDr. V. V., advokátka, R., proti žalovanému: **R. O., H.**, zastúpený: JUDr. A. D., advokátka, H., **o zaplatenie 27 319,28 eur s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu žalovaného o zaplatenie 92 114,49 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn.: 8Cb 10/2005-440, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2011, č. k.: 21Cob 363/2010-485, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania vo výške 613,20 eur.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Senica rozsudkom zo 14. mája 2010, č. k.: 8Cb 10/2005-440 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 27 319,28 eur s úrokom z omeškania 16% ročne zo sumy 308,65 eur od 29. mája 2004 do zaplatenia, zo sumy 2 212,04 eur od 4. júna 2004 do zaplatenia, zo sumy 4 424,09 eur od 15. júna 2004 do zaplatenia, zo sumy 4 424,09 eur od 17. júna 2004 do zaplatenia, zo sumy 2 212,04 eur od 24. júna 2004 do zaplatenia, zo sumy 6 636,13 eur od 29. júna 2004 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 15% ročne zo sumy 1 350,93 eur od 3. júla 2004 do zaplatenia, zo sumy 3 539,27 eur od 3. júla 2004 do zaplatenia a zo sumy 2 212,04 eur od 7. júla 2004 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 12 865,84 eur, a to advokátke JUDr. V. V. do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd protižalobu žalovaného zamietol. Štátu náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou 4. októbra 2004 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 823 020,50 Sk a náhradu trov konania. V žalobe poukázal na to, že žalobou uplatnená suma

je kúpnu cenou tovaru, ktorý žalovaný prevzal od žalobcu v priebehu roku 2004 a ktorého kúpnu cenu žalobca žalovanému vyfakturoval v období mája a júna 2004. Z celej fakturovanej sumy žalovaný zaplatil žalobcovi len časť zo sumy 39 984 Sk. Žalovaný svoj dlh písomne uznal 30. júna 2004. Protinávrhom doručeným 19. apríla 2005 sa žalovaný domáhal, aby súd zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému sumu 2 775 041 Sk a náhradu trov konania. V protinávrhu žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca dodal žalovanému tovar, a to svoj výrobok – mliekarenskú hrudku, ktorá je surovinou na výrobu syrov. Žalovaný z dodaného tovaru vyrobil výrobky. Pri kontrole tejto mliekarenskej hrudky sa zistilo, že sa v nej nachádza mikrób *Listeria monocytogenes*. V dôsledku výskytu tohto mikróbu v tovare dodanom žalobcom vznikla žalovanému škoda vo výške 2 775 041 Sk, následne bol stanovený kontrolným orgánom osobitný režim pre prevádzku žalovaného, v ktorej vyrábala výrobky z mliekarenskej hrudky. Žalovaný mohol vyrábať len tretinu pôvodne vyrábanej produkcie, nemohol uspokojiť svojich odberateľov, ktorí s ním skončili obchodné vzťahy. Vzniknutú škodu žalovaný špecifikoval.

Z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd prvého stupňa vyvodil ten právny záver, že v tomto prípade súd posudzoval jednak žalobou uplatnené právo žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny tovaru dodaného žalobcom žalovanému a jednak protižalobou uplatnené právo na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že mu žalobca dodal vadný výrobok obsahujúci mikrób *Listeria monocytogenes* a v dôsledku toho musel žalovaný nakoniec prestať podnikať. Súd dospel k záveru, že žalobca preukázal existenciu žalobou uplatneného nároku na zaplatenie kúpnej ceny tovaru v sume 823 020,50 Sk, t. j. 27 319,28 eur, vzhľadom k tomu, že žalobca preukázal, že tovar v tejto kúpnej cene žalovanému v priebehu roka 2004 skutočne dodal a žalovaný žalobcovi túto časť kúpnej ceny nezaplatil. Žalovaný existenciu tejto pohľadávky nepoprel, naopak tento dlh uznal. Súd preto žalobe v tejto časti vyhovel. Sadzba úroku z omeškania pre prípad omeškania so zaplatením kúpnej ceny nebola medzi účastníkmi dohodnutá, preto je žalovaný povinný platiť úrok z omeškania určený podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2008. Žalobca si úrok z omeškania uplatnil v súlade s uvedeným ustanovením vo výške 16% a 15% ročne. Rovnako žalobca správne požaduje zaplatenie úroku z omeškania za čas odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých faktúr. Súd preto žalobcovi priznal úrok z omeškania v rozsahu, ktorý žiadal priznať v žalobe.

Súd dospel k záveru, že protižalobe uplatnenej žalovaným nemožno vyhovieť. Žalovaný nepreukázal, že by mu škodu spôsobil skutočne žalobca. Žalovanému sa nepodarilo preukázať, že polotovar – syrová hruška vyrobená z kravského mlieka, v ktorom pri odbere

15. apríla 2004 bola zistená nákaza mikróbom *Listeria monocytogenes*, dodal žalovanému skutočne žalobca. Z výpovede svedkyne MVDr. B. P., ktorá vykonávala odber vzorky syrovej hrudky na mikrobiologické vyšetrenie vyplýva, že v prípade tohto konkrétneho odberu bola síce syrová hrudka v uzavretom obale, ale na tomto obale nebol umiestnený štítok, ktorý by bez pochybností označoval dodávateľa, teda výrobcu syrovej hrudky. Žalovaný jednoznačne nepreukázal, že by odoberal takýto tovar len výlučne od žalobcu, ani nepreukázal, že by v čase okolo 15. apríla 2004 neodobral tento tovar od iného dodávateľa. Žalovanému sa tiež nepodarilo preukázať, že by sa nákaza mikróbom *Listeria monocytogenes* dostala do jeho výrobnjej prevádzky z niektorej inej dodávky polotovaru – syrovej hrudky prevzatého od žalobcu. Naopak súd mal preukázané, že u žalobcu sa prakticky od roku 2000 do roku 2004 nákaza mikróbom *Listeria monocytogenes* nezistila. Výskyt tohto mikróba nebol u žalobcu v tomto období zistený, ani v spracovávaných surovinách, ani vo výrobkoch, ani vo výrobných priestoroch, prípadne výrobných zariadeniach. Je teda vysoko nepravdepodobné, že by týmto mikróbom bol nakazený práve tovar dodaný žalovanému od žalobcu. Žalovaný sa teda dostal pri takejto dôkaznej situácii do dôkaznej núdze. Ďalej súd uviedol, že zrejme ani sám žalovaný si nebol istý zodpovednosťou žalobcu za výskyt nákazy mikróbom *Listeria monocytogenes* vo výrobných priestoroch žalovaného, keď po prvý raz jednoznačne vznik škody oznámil žalobcovi až v marci 2005, teda takmer rok po tom, čo sa dozvedel o výskyte tohto mikróba v syrovej hrudke po odbere vzorky vykonanom 15. apríla 2004. Pokiaľ ide o uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady tovaru v zmysle ust. § 427 a nasl. Obchodného zákonníka, tak tieto práva žalovaný u žalobcu neuplatnil riadne vôbec, pretože ich neuplatnil dostatočne včas, teda bez zbytočného odkladu po tom, čo vady mohol zistiť a pri oznámení väd tovaru žalobcovi v marci 2005, žalovaný žalobcovi neoznámil aký nárok v súvislosti s vadou tovaru si uplatňuje v zmysle § 436 Obchodného zákonníka. V danom prípade by žalovaný pri uplatnení práv zo zodpovednosti za vady mohol žiadať výmetu tovaru za bezvadný, alebo odstúpiť od zmluvy.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania. O trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O. s. p. Štátu však náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný bol oslobodený od súdnych poplatkov.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave ako súd odvolací napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 613 eur.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že obrana žalovaného v odvolacom konaní spočívala v tvrdení, že baktéria *Listeria monocytogenes* sa preukázateľne nachádzala v polotovare dodanom žalobcom. Odvolateľ však vo svojom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie pre rozhodnutie sporu významné skutočnosti, s ktorými by sa nebol logicky a vecne správne vysporiadal súd prvého stupňa, ktorý v odôvodnení rozsudku v súlade s § 157 O. s. p. vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, aj ako vec právne posúdil. V predmetnej veci je nepochybné, že tovar, ktorého cenu požadoval žalobca zaplatiť bol žalovanému dodaný pričom záväzok žalobcu bol zo strany žalovaného uznaný. Súd prvého stupňa postupoval správne aj v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody (žalovaný v odvolaní dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa nešpecifikoval), nakoľko zo strany žalovaného neboli splnené predpoklady na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, a to preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou. Škoda musí byť spôsobená práve porušením právnej povinnosti. V predmetnej veci však porušenie povinnosti zo strany žalobcu jednoznačne nebolo preukázané, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa. Pokiaľ ide o žalovaným namietané nevykonané dokazovanie súdom prvého stupňa, tak v tomto smere dokazovanie považoval odvolací súd za dostatočné, v ktorom sa súd prvého stupňa zaoberal všetkými účastníkmi tvrdenými skutočnosťami a vznesenými námietkami, tieto správne vyhodnotil a dospel k správne právnemu záveru. Žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne dôkazy, ktoré súd prvého stupňa nevykonával alebo nevyhodnotil. Odvolací súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II.ÚS 78/2005. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa a jeho odôvodnením, a preto ho v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

Proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že dovolanie je prípustné v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. z nasledovných dôvodov. Už v čase podania žaloby žalovaný riešil existenčné problémy, a to z dôvodu, že žalobca dodal žalovanému mliekarenskú hrudku, ktorá je surovinou na výrobu syrov. Žalovaný z dodaného tovaru vyrobil výrobky. Pri kontrole tejto mliekarenskej hrudky sa zistilo, že sa v nej nachádza mikrób *Listeria monocytogenes*. V dôsledku výskytu tohto mikróba v mliekarenskej hrudke dodanej žalobcom vznikla žalovanému škoda vo výške 2 775 041 Sk. Žalovaný sa však nemal možnosť oboznámiť s výsledkami kontrol u žalobcu. Napriek tomu, že odber vzorky bol u žalovaného vykonaný

15. apríla 2004, žalovaný v priebehu konania poukazoval na skutočnosť, že RVPS T. po oboznámení sa s protokolom o výskyte *Listeria monocytogenes* od RVPS S. neurobila žiadne kroky ako odber zo stien u žalobcu a pod. a bez týchto vzoriek RVPS T. nariadila vykonať dôsledné čistenie a dezinfekciu priestorov výroby. Takéto opatrenie bolo urobené až v lehote 3 týždňov po výskyte uvedenej baktérie. Doklady, ktoré boli žalovaným doložené boli z úplne iných termínov, ktoré nemali s vecou nič spoločné a dokonca preukazoval niektoré veci zo základov, ktoré neboli jeho výrobkami. Súd prvého stupňa tieto veci v súvislosti zle vyhodnotil, a následne si tento nesprávny názor osvojil aj odvolací súd. V rámci konania bolo preukázané, že zo strany žalobcu dochádzalo k viacerým porušeniam potravinového kódexu, avšak na tieto skutočnosti nebolo vôbec prihliadané. V konaní bolo preukázané, že predmetná baktéria bola výlučne v tovare od žalobcu, pretože žalovaný žiadny iný tovar vo svojej prevádzke nemal a naopak, žalobca nepreukázal, že v čase výskytu boli u neho odobrané vzorky, ktoré by preukazovali, že u neho sa mikrób nenachádza. Žalovaný nesúhlasí s konštatovaním, že si nebol istý zodpovednosťou žalobcu za výskyt nákazy, nakoľko pre neho to bolo jednoznačné, avšak o rozhodných skutočnostiach sa dozvedel až následne a bez zbytočného odkladu si právo zo zodpovednosti za vady tovaru v zmysle § 427 a nasl. Obchodného zákonníka uplatnil. Žalovaný má za to, že v konaní bolo preukázaných viacero dôkazov, ktoré neboli vyhodnotené v súvislostiach a správne. Na to poukázal v odvolaní, avšak odvolací súd rozhodol bez pojednávania, čím podľa žalovaného mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Tiež mohol na pojednávaní pred odvolacím súdom tieto súvislosti vysvetliť. Z rozhodnutia a odôvodnenia odvolacieho súdu je zrejmé, že mnohé dôkazy neboli správne vyhodnotené. Uviedol, že odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku vykonal odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, keď bez poznania všetkých súvislostí vychádzal len z tvrdení uvedených v odôvodnení a tým, že konal bez účastníkov odobral im možnosť konať pred súdom.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu považuje za správne. Žalovaný tvrdí, že podľa neho je daný dôvod dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. Z opisu jeho námietok a výhrad však proti napadnutému rozhodnutiu vyplýva, že nesúhlasí so zisteným skutkovým stavom veci. To však nie je dôvodom pre dovolanie podľa § 237 písm. f) O. s. p. Ďalej uviedol, že odvolací súd postupoval v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p., nakoľko na prejednanie odvolania nebolo potrebné nariadovať pojednávanie. V danom prípade nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd preto mohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd je povinný pojednávanie nariadovať

iba v zákone vymenovaných prípadoch. Vzhľadom k uvedenému žalobca má za to, že nedošlo k vade podľa § 237 O. s. p., najmä nie k vade podľa písm. f) tohto ustanovenia a dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol. Zároveň navrhol, aby súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy dovolacieho konania v sume 613,20 eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu 605,79 eur a režijný paušál 7,41 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a rovnako nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p. nie je daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. / druhá veta / je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a) až g) O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať

pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených vád.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., tým že odvolací súd o odvolaní žalovaného rozhodol bez nariadenia pojednávania. Ako ďalší dovolací dôvod dovolateľ uvádza, že odvolací súd v napadnutom rozsudku vychádza z odôvodnenia súdu prvého stupňa, keď bez poznania všetkých súvislostí vychádzal len z tvrdení uvedených v tomto odôvodnení a konal bez účastníkov čím im odobral možnosť konať na súde.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. V danom prípade odvolací súd o odvolaní žalovaného rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 O. s. p. Odvolací súd nebol povinný nariaďovať v danej veci pojednávanie, resp. mu takýto postup Občiansky súdny poriadok neukladá. Odvolací súd vždy nariadi pojednávanie v prípadoch uvedených v ust. § 214 ods. 1 O. s. p. V ostatných prípadoch je nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu. Odvolací súd postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom keď v danej veci pojednávanie nenariadil. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nakoľko všetky podstatné skutočnosti boli v konaní prejednané.

Dovolací súd má za to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnil, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 a 219 ods. 2 O. s. p. a v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Odvolací súd sa v danej veci v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a ďalšími dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí podporil dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa a skonštatoval ich správnosť. Ďalšie dôvody uvádzané žalovaným v dovolaní spochybňujú právne posúdenie veci a vyhodnotenie vykonaných dôkazov, dovolací súd je oprávnený tieto dôvody preskúmať, iba v prípade ak je dovolanie prípustné v zmysle ust. § 238 alebo § 237 O. s. p.

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: IV.ÚS 329/04, podľa ktorého, súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. (IV.ÚS 329/04).

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania (trovy právneho zastúpenia) za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu žalovaného odmenu vo výške 605,79 eur + režijný paušál vo výške 7,41 eur, spolu trovy dovolacieho konania 613,20 eur to podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení zmien a doplnkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2011

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková